

Baluart de Sitges

Any VII

Sitges, 17 de juliol de 1917

Núm. 825

Dr. A. Presta Especialista Orelles, Nas, Gorge, Tuberculosis
Pelayo, 12, psal. Consulta de 2 a 10 i de 3 a 5.

TURBINES MODERNES: regularitat, alt rendiment, economia.
Albert Puigjaner, Plaça Tetuán, 32 — Barcelona.

Dr. Perearnau dels Hospitals de París. **VIES URINÀRIES.** Plaça Urquinao-
na, 2, 1er. De 11 a 12 i de 3 a 5. - Festius, de 11 a 12. - Telèfon 3.633.

J. Marsans, Hoi i fills
Valors, Cupons, Giro, Canvi, Viatges
(2, RAMBLA CANALETES, 2)

¡DIGESTIÓ!

Vostè pateix del
Aparato digestiu
perquè no coneix els efectes curatius dels
COMPRIMITS
Escobar Lopez

(Demansi en Farmacies i Centres d'Espectes)
KODAKS
tota classe d'aparells. Immens assortit.
Material fotogràfic de primera qualitat
Cuyás, S. en C., Portal de l'Angel, 11 i 13

Catalunya, pròdiga

La sensibilitat política i fins la fe col·lectiva espanyola era del tot perduda. Al darrer terç del segle XIX, en l'interior dels estadistes d'Espanya no hi havia més que l'escepticisme. Sense exageració pot dir-se que era un pensament general el de la possibilitat del repartiment d'Espanya, qualsevol dia, entre països estrangers.

Certament, ja en aquell temps es parlava de regionalisme. El fort imperatiu de diversitat, que la geografia fa sentir a les gentes espanyoles, era un fet massa visible per no ésser ni solament entrellucat. Però recordem-nos en d'aquell regionalisme que es pregonava en certs indrets del país. Era un regionalisme de dances populars i de plats culinàries indigestes, de Jocs Florals provincians i de tristos parlaments acadèmics.

Ha estat l'EXEMPLE DE CATALUNYA, el que, en el segle que ara som, ha donat una consistència i una fe cunditat POLITIQUES a aquell principi de diversitat que la naturalesa imposa a Ibèria. Catalunya ha estat enormement estimulada per a la vida pública espanyola. Al ella es deu, fins i tot, que la tesi centralista hagi certat, encara que inútilment, d'espantar-se. Al ella es deu que tots els espanyols hagin vist un cas pràctic d'esperit públic, de tècnica política, de fe immancable i d'organització eficientíssima (car a Espanya, els moviments polítics del segle XIX sempre han estat declamatoris, oorticals, d'inconcreta ideologia i ràpidament esbulladissos). A Catalunya es deu aquesta recent i ràpida cristallització moderna del sentiment particularista de manca enconstrada hispànica. A Catalunya, a la seva armada i resplendent perseverància, es deu que un cert nombre de polítics co-

HARINA 50 años de ÉXITO
LACTEADA
NESTLÉ
Pídense en todas las Droguerías y Farmacias
ALIMENTO COMPLETO PARA NIÑOS

neguts de l'actual agònic sistema, s'acutiu a pendre posicions de franca amistat envers els ideals autonomistes. Recordem-vos del manifest de l'Alba, del nou programa romanonista, de les darreres declaracions d'En Bergamini, etc. Però si Catalunya ha pogut ésser pròdiga en la transfusió de son ideal, en el mostrament de son exemple, li restava encara una nova generositat a complir. I aquesta era la d'informar el nou període de constituent de l'Estat, assegurant així la lliberació dels pobles hispànics, la dignificació de la vida pública, i la eficiència del país en la renovada contextura del sistema europeu. Catalunya que, des del començ de les seves campanyes, no ha tingut el seu ideal com a simple esbarjo de la fantasia o com a pillany de recança, sinó que l'ha encarnat en la sang del desig i en l'ossatura de l'organització; Catalunya, revestida d'un prestigi incomparable, consolidada en les darreres campanyes parlamentàries; Catalunya tan rica de voluntat com de matissos i flexibilitats, ES MOSTRA AVUI NOVAMENT GENEROSA, PER LA TOTAL REDEMPCIÓ I RECONSTRUCCIÓ DE L'ESTAT.

En l'Assemblea del dia 19, en l'Assemblea que ES CELEBRARÀ EL DIA 19, Catalunya, doncs, no va a una revolució absurda com fa córrer el Govern civil; no va a un acte sediciós o il·legal, com diu el senyor Dato. Es proposa donar-hi, amb augusta serenitat, una prova magnífica, altíssima, rítmica, de la seva generositat.

JOSEP.

La parella estrangera

Aquella parella de diaris que duen el nom de «El Día Gráfico» i «La Tribuna», es regira furient contra nosaltres perquè hem aconsellat al públic que dongui als dos periòdics estrangers la paga que s'han ben guanyat per la seva actitud davant l'Assemblea que el

dia 19 se celebrarà. «La Tribuna» vol donar entenent que no té res que veure amb «El Día Gráfico», el qual ha publicat articles contra l'Assemblea, i ha aprovat en absolut la contesta donada pel senyor Dato als parlamentaris catalans. Però l'habilitat de «La Tribuna» és inútil, perquè tot hom sab que aquesta i «El Día Gráfico» són una mateixa cosa. Els dos diaris estan escrits per les mateixes mans, pagats per les mateixes mans i manats pels mateixos estrangers.

Hem de repetir el que tenim dir: aqueixos dos diaris, així com el servil «Brusi», han de rebre el càstig per la seva conducta. Els catalans no han de llegir-los, ni veure'ls, ni tocar-los.

VOLUNTAT

D'ençà que Catalunya, en aquells lírics moments de la meitat de la passada centúria, començà a redreçar-se amb els ulls astorats de què al posar-se les mans, —balbes encara de tantes anys d'atomia— al damunt del cor, hi trobés caliu i hi sentís bategaments, mai com en els moments actuals havia assolit tal densitat de voler ni havia trobat una actitud reveladora d'una consciència tan completa com ara.

I és que sota el plat actual, del cos a cos que espurneja brunzent i que pel Govern no és més que un punt d'honor, buit de sentit i quasi incompreensible, s'hi desenrotlla un episodi calderonà.

Per a nosaltres és l'esclatxa en la roca viva per on brota la cristal·lina vena líquida que té de ser font de salut per a tots: ells i nosaltres. En ço que ha abrandat el moment actual i que amb un xic més de sentit polític per part del Govern hauria quedat reduït a un «acto» la transcendència del qual li hauria estat fàcil, relativament, d'amagar, hi ha quelcom que els mai no podran capir, perquè el viure tants anys seguits en el desordre els ha llevat fins la possibilitat de sentir la necessitat de incorporar-se d'interessadament a la òrbita en què avui es mouen tots els pobles que veritablement viuen.

Els i no nosaltres són els que treballen constantment per a destruir tota organització, cobrint de sal la llavor fecunda de tota iniciativa; són ells, ombres errants pels seus arms espectaculars, que vaguen apretant-se el cap esmaperduts i lastimosos, no comprenent mai, els que s'afanyen a fer el capbuç que té d'ensorrar-los per sempre; són ells els que deformen els codis per a agafar-nos entre les malles, perquè justament som tot all revés de lo que ells es pensen, un ser completament orgànic, incapaç de viure en el seu clàssic desgavell, un ser els òrgans del qual ja es perfilen i es diferencien i es combinen, i als quals per a posar-se en moviment, no els cal sinó que una espuma qualsevol encengui els braserars de la voluntat una i totpoderosa. I ara estan en joc i tot, rutlla i tot brunz.

Qui té fam.....

En «La Nación» i altres diaris madrilenys que es distingeixen per aacar la reunió dels parlamentaris d'Espanya, sens dubte per a justificar que al ministeri de la Governació hi ha una partida de fonsos secrets, han donat compte de què el primer estadista ibèric, el gran Prat de la Riba, estava gravíssim.

Sortosament no és certa la notícia, però la fruïció sàdica amó que la llancen i que traspua sang malaissa del ventagista, fa que convenci el desig que tenen que desaparegui del món dels vius tot home eminent que els faci nosa.

La tasca de separatisme que realitzen no els reeixirà. Tota mentalitat que valgui no hi cab dintre de les organitzacions idoness. No saben ni volen fer que la vida catalana sigui un maís més dintre del mosaic armònic d'un gran Estat espanyol. Però a la península hi ha alguna cosa més que els perdedors de grans extensions territorials.

Ah, si es pogués matar el millor amb gazetilles emmarzinades!

El règim de la calúnnia

Sabíem de què són capaços els governs febles quan es troben davant la imminència de morir; la pruja de cercar entrebanos a la corrent salvadora no té per ells atur. Conegudes ens són les artimanyes d'aquells que un atzar posava en certes esferes governamentals per tal de lliberar-se de tota escomesa. Però avui en dia aqueixa antiga història de recursos lletjos s'ha vist augmentada amb la conducta del senyor Dato i del seu Consell.

La calúnnia vil ha estat abocada sobre nosaltres d'una manera inconcebible; tant, que en restaríem incrèduls si la realitat més inexcusable no ens ho fes palpar com ho, palpem.

Catalunya s'ha de veure estigmatitzada ignominiosament, i la nostra acció honorabilíssima és imputada no sols de sediciosa, sinó també de traïció a la pàtria, de separatisme i de venuda a l'estranger.

Aqueix darrer concepte especialment potat el senyor Dato fer-lo valer contra nosaltres, afirmant que tot el que preparem no són més que maniobres de intervencionisme, i que estem provant de dur Espanya a la participació en el conflicte mundial.

La calúnnia vil fins avui era pròpia de sers abjectes que s'han venut l'honor per un plat de lleties; més ara ha passat a ser també cosa familiar de les més altes representacions socials.

Cert que això és senyal infal·lible d'impotència, presagi de la desfeta; i que a manda de nobles afirmacions s'ha d'acudir als mitjans que repugnen a la consciència del cavaller.

Més, cal tenir en compte aquest proclamar innoble, que atenta la dignitat de Catalunya i d'Espanya; que ens vol cranyar odís i engendrar l'antagonisme. Cal tenir-ho en compte per desmentir, no amb paraules, sinó amb fets, la inqualificable acusació.

Cal tenir-ho en compte per fer veure que no traïm la pàtria, que no mantenim separatismes, que no ens entremetim en tasques d'intervenció en la guerra. Hem de demostrar que posem un contingut nobilíssim, que portem tota la pàtria dintre nostre, i que tenim prou consciència de personalitat pròpia per no haver d'emmarllar motius estrangers.

L'Assemblea del dia 19 ha de constituir, per tal, un acte essencialment afirmatiu de la nostra vida, de la nostra substància, de la nostra voluntat de ser un poble fecund i gran.

La calúnnia vil deixem-la per aquells que sabien avenir-s'hi. Prou pena tenen.

La vil campanya del "A B C"

Les hores d'ara són hores de prova. En aquests moments es demostra quins són els amics i quins els enemics. Pel que toca a la premsa, el poble de Catalunya ha de tenir ben presents els periòdics que s'han posat en la fosca renglera dels enemics de la Catalunya autònoma i de l'Espanya gran.

A Madrid, població centrada on resideix el fons de reptils, el nombre de periòdics que fan campanya contra la acció triomfadora de Catalunya són més nombrosos que anllots. Entre tots es distingeix l'«A B C», el qual, d'alguns dies ençà, està treient novament a llum totes les calúnnies i tots els vells tòpics injuriosos contra la nostra terra.

Catalans: recordeu-vos dels periòdics que aquests dies fan campanya contra la renovació d'Espanya i per a perduració de les vergonyes del règim benedictista i oligàrquic. Recordeu-vos especialment de «A B C» i de la seva baixíssima feina.

L'«A B C» ens fa la guerra. Dóna, guerra a l'«A B C», catalans! Cal no comprar-lo, i aconsellar als amics que no el comprin. La millor contestació a la seva baixa campanya, és la baixa dels subscriptors i l'abstenció dels compradors.

Els periòdics que aquests dies treballen contra la redempció del país, han de tenir el càstig que es mereixen. I ja és per a ells càstig suficient el far-los la calderilla.

Hores històriques

La finalitat de l'Assemblea

Catalans:

L'Assemblea del dia 19 no serà un acte decoratiu, teatral, efectista. No serà una solennitat externa i buida. Portarà l'impetuositat i l'ambició d'un gran acte fecund que transformi l'Estat espanyol. No ha de sortir de l'Assemblea una empàtica declaració de principis, ni una proclama retòrica, ni un simulacre d'acords. Ha de sortir-ne la solució dels problemes cabdals de l'organització de l'Estat espanyol. L'Assemblea entrarà pel camí de les salvadores realitzacions, obrint els camins tancats pel règim oligàrquic, donant solució als problemes vitals acumulats sota el règim funest de les oligarquies centralistes.

Catalans:

La nostra terra té la glòria de donar el crit de redempció, que repercutirà per totes les terres hispàniques, i que alçarà els cors i les voluntats. L'Assemblea dels parlamentaris representarà la veritable voluntat dels pobles d'Espanya, molt més que les Corts falsificades i xarques fabricades pels governs del règim. Aqueixes Corts no són sinó col·leccions de tristes figures de retaula, capses d'autòmats destinats a les petites comèdies de paròdia que es posen en escena al Parlament.

Catalans:

L'Assemblea extra-oficial del dia 19 té un altíssim prestigi i una força de representació que no tenen les Corts oficials fabricades al ministeri de la Governació. Per això l'Assemblea, sentint-se investida de la confiança popular i responnent a les exigències d'aquesta hora excepcional, donarà solució als problemes greus urgents, inajornables, que la solitària colla de nou senyors que es titula «Govern» no resol, ni és possible que resolgui.

Catalans:

Hem d'ofrir tots els entusiasmes de la nostra ànima i tot el nostre braç perquè les solucions que adoptarà l'Assemblea esdevinguin una bella i vigorosa realitat. L'Assemblea està cridada a resoldre EL PROBLEMA DE L'AUTONOMIA de les personalitats naturals (nacionalitats, regions, municipis); EL PROBLEMA ECONOMIC, que afecta tots els estaments, però sobretot a l'estament obrer; EL PROBLEMA MILITAR, que, per culpa dels governs del règim, ha produït en els darrers temps una crisi profunda i perillosíssima.

Catalans:

Per acabar el període ignominiós de la història d'Espanya, per a dotar la nostra Catalunya d'institucions d'autonomia i llibertat; per a transformar l'unitarisme xorc en un règim autonomista; per a fer de l'exèrcit una força eficient, regida pels principis de justícia; per a treure els obrers i els patrons de les angúnies de les contínues crisis econòmiques que la deixadesa dels governs fomenta; per a imposar el triomf dels nous ideals que han de fer un esplèndid Estat federatiu d'aquells agònic i abjecte Estat que ofega la vida espanyola; posem-nos al costat de l'Assemblea, donant-li l'adhesió del nostre esperit i la força del nostre braç, fent-nos dignes de la història passada i del magnífic esdevenidor de Catalunya.

De Barcelona estant

Una pensada

Anit cridà l'atenció del cronista un grup nombrós estacionat a la cantonada d'un dels carrers més centrals de Barcelona. A l'armat baixà el cronista del tramvia en el qual anava i s'acostà al grup. Aleshores pogué veure que les persones que el constituïen tractaven de llegir un bàndol.

—Tenim estat de guerra?—preguntà el cronista, que no hi lluca gaire.

—Un senyor que, pel que sembla, hi lluca tan poc com ell, respongué: —Així ho sembla.

El cronista, sense voler saber altra cosa, seguí la seva via cap al cafè, content de poder donar una notícia fresca als companys de turtúlia.

—Ja ho sabeu? Tenim estat de guerra.

—De quant ençà?—preguntà un.

—D'ara mateix. Acabo de veure el bàndol.

Tots els circumstants s'admiraren de la frescor de la notícia.

Seny en la deliberació: coratge en l'acció. Aquestes són les dues fermances de l'èxit.

Per tant: no dem crèdit a faules pintoresques, no ens deixem portar a orgies de la imaginació. El caràcter i la finalitat de l'Assemblea han de romandre purs.

I, d'altra banda, que cadascú, sense vacil·lacions, sense temences deshonorants, compleixi les ordres que li siguin donades per conduete autoritzat!

—Aquests periodistes tot ho saben desseguit!

A la poca estona es presentà un nou company. Tots, naturalment, li preguntaren si sabia res de l'estat de guerra.

—No res—va respondre.

—Doncs, mira, ja hi som. Aquest acab de veure el bàndol.

—Aquest volia dir el cronista, que romangué modestament. Però vet aquí que al nou arribat se li acudí preguntar en quin indret era el bàndol. I, conegut l'indret, replicà:

—Així, també l'he vist jo.

El cronista tornà a somriure, content de veure confirmada la seva informació.

Però l'altre completà la frase amb aquesta:

—El que hi ha és que el bàndol no diu res d'estat de guerra.

—Doncs, què diu?

—Diu quins són els articles de la Constitució que afecta la suspensió de garanties.

En efecte: segons averiguacions posteriors arribà el cronista en coneixement que el senyor Matos, volent-se venir assobir l'Assemblea del dia 19, havia tingut la pensada de fer una nova enganyada de bàndols de la suspensió de garanties i de fer-la en llocs inusitats i a prou altura perquè no es poguessin llegir comodament.

Es en realitat una pensada sublim. Així la gent s'alarma creient que s'ha proclamat l'estat de guerra. El cas és, com deia l'altre, fer una mica de mul·lader i contribuir a la pacificació de les consciències.—Corresponsal

Missatge i adhesions

La Unió Catalanista s'ha adherit a l'Assemblea QUE ES CELEBRARÀ EL DIA 19 a la pròxima ciutat de Barcelona, amb el següent missatge:

Els parlamentaris catalans han rebut el següent missatge:

Unió Catalanista.—Junta Permanent.

Honorable senyor:

La Junta permanent de la Unió Catalanista, en sessió extraordinària de avui, ha acordat endreçar-vos la seva adhesió a les conclusions de l'Assemblea de parlamentaris catalans del dia 5 del corrent mes.

Devem, honorable senyor, fer-vos constar que en l'esperit de l'acord A, entenem aquesta Junta permanent, que, en el que es refereix a Catalunya, al mínim de les nostres aspiracions nacionalistes ha d'ésser la concessió d'una àmplia autonomia per a Catalunya, aspiració en la qual avui convergim totes les forces polítiques i socials de la nostra terra.

I davant de la resposta obtinguda als acords de l'esmentada Assemblea celebrada en nostra ciutat, la Unió Catalanista s'apressa a notificar-vos la seva adhesió, esperant que els representants de Catalunya sabran mantenir una digna actitud, com en tot temps la mantingueren els nostres diputats, quan el noble, després d'eleger-los, els revestí com en el cas present, amb tota la sobirana representació.

Vos demanem, honorable senyor, testimonieu els vostres companys de diputació de totes dues Cambres legislatives l'homenatge de la Junta permanent de la Unió Catalanista.

Visqueu, senyor, molts anys per a Catalunya i per les llibertats.

Barcelona, 10 de juliol de 1917.—El president, Solé i Pla (rubricat).—El secretari general, E. Anargaut (rubricat).

Aiximateix s'han adherit innombrables entitats. A més de totes les finals de la Lliga Regionalista escampades arreu de Catalunya, recordem l'Agrupació Catalanista de Berga i sa comarca, la Lliga Regionalista de Lleida, l'Associació Cultural Catalanista, també de Lleida;

l'Ateneu Montgrí, de Torroella; la Joventut Nacionalista de Sant Feliu de Guíxols, l'Agrupació Catalanista de Palafrugell; «La Gent de Masnou»; el Centre Republicà Català Sang Nova, d'Hostafrancs; l'Ateneu Republicà Nacionalista del districte VI, etc., etc. I també les societats liberals següents: Joventut Democràtica Autonomista, Catalunya Liberal, Joventut Revolucionària Legalista, Vanguardia Liberal Democràtica Autonomista del districte I, Joventut Liberal Democràtica Autonomista del districte I, Centre Liberal del districte I, Círcol Liberal Democràtic Autonomista del districte II, Círcol Liberal Democràtic Autonomista del districte III, Casino i Joventut Liberal del districte IV, Círcol Liberal Democràtic Autonomista del districte V, Círcol Liberal Democràtic Autonomista del districte IV, Círcol Unió Liberal del districte VII, Centre Unió Liberal Instructiu del districte VII, Centre Obrer Autonomista Instructiu del districte VII, Casino Unió Liberal Democràtic Autonomista del districte VII, Círcol Liberal Democràtica Autonomista del districte VIII, Joventut Monàrquica Liberal Democràtica Catalana del districte X i Centre Liberal Democràtic Autonomista de Les Corts.

A la opinió

Per la manera com s'exerceix la censura, que impedeix l'exposició i defensa del caràcter i finalitat de l'Assemblea del dia 19, s'està formant a l'entorn d'aquesta iniciativa dels parlamentaris catalans, un ambient folletinesc que convé esvair.

Convé que la gent no es deixi sorprendre per les fantàstiques remors que s'escaampen d'orella a orella i per les fulles amarquistes que, en íntima connexió amb les actituds i declaracions del Govern, circulen profusament aquests dies.

Es per això, que ens creiem en el deure de fer les següents declaracions:

Primera. Que el caràcter i finalitat de l'Assemblea convocada per a iniciar les noves tasques del dia 19, són els que quedaren clarament definits i precisats en els acords que es prengueren en la reunió de parlamentaris catalans del dia 5 i que publicà la premsa de tot Espanya.

Segona. Que en els acords dels parlamentaris catalans es n'el·liguen i contemplen l'affirmació de l'autonomia que vol Catalunya, amb el propòsit de provocar la normal renovació de tota la vida pública espanyola, i que estem decidits, per considerar-ho un deure inexcusable, a fer en l'Assemblea i fora d'ella tot el que estigui a la nostra mà per aconseguir aquelles dues finalitats.

Tercera. Que cap violència que el govern pugui cometre ens apartarà del camí que ens hem traçat i que deixem entera al govern la responsabilitat dels danys que puguin venir al país de la seva temerària actitud a l'intentar contrariar, ofegar i desnaturalitzar el nostre propòsit de obtenir per vies de normalitat ciutadana l'ideal autonomista que comparteix tot Catalunya i el desig de renovació i dignificació de la vida pública que sent la immensa majoria del poble espanyol.

Quarta. Que reputeu antipatriòtica i sediciosa l'actitud del govern que intenta fer sospitosa al restant d'Espanya la iniciativa de Catalunya, atribuint-li finalitats que sab que no té, sens reparar, en la seva ceguera, que amb ella fomenta i excita en la consciència dels catalans derivacions que té el deure fonamental d'evitar.

Raimón d'Abadal i Calderó.—Joan Garriga i Massó.—Pere Rahola i Molinas.—Frederic Rahola i Tremols.—Lluís Sedó i Guichard.—Leoncí Soler i March.—Joan Vallés i Puigals.

Antoni Albafuill i Vidal.—Josep Bertran i Musitu.—Eusebi Bertrand i Serra.—Enric Cambé i Batlle.—Josep Cl

ret i Asols.—Manuel Farguell i de Margarola.—Lluís Ferrer-Vial.—Antonio Jansana i Llopart.—Marqués de Camps.—Miguel Morera i Galicia.—Bonaventura M. Plaia i Tapis.—Albert Rusinol i Prats.—Joan Ventosa i Calvell.

Inquietut a Barcelona

S'ha rebut a Sitges el radiograma següent:

Barcelona, 16, 6'30 tarda.

El senyor Matos passa dues estones diàries de turment; les estones que reb els periodistes.

L'home prou procura trobar-se malament per a no rebre'ls, o bé fer-los esperar molt, a pesar que «ya sé que los periodistas tienen los minutos contados». Però els no's de la premsa són incansables i el governador els tem més que una brossa a l'ull.

Les entrevistes són delicioses.—«No hay novedad», diu invariablement el senyor Matos.—«Pot dir-se que una dona que passava per la Rambla ha caigut?—No senyors; a Madrid podrien interpretar-ho en el sentit de que hi ha disturbis.—I que el senyor Vilà i Marrieges prepara un discurs sobre...—Tampoc; es creuen que ja funciona l'Assemblea del 19. (I el senyor Matos fa la senyal de la creu).—I que el Bisbe ha anat a la Catedral?—Tampoc; res de moviment d'autoritats; causen alarma.

Els reporters que ja s'ho prenen a broma, el mavegen a preguntes i el senyor sua com un carteret.

I després que no ha dit ni deixat dir res, exclama amb gran serietat:—«Estas son las noticias que puedo comunicarle hoy. Hasta mañana».

Els periodistes se'n van rient i sense dissimular-ho gaire. I el senyor Matos queda maleïnt els ossos del qui li va donar entened d'ésser governador de Barcelona.—Pi.

Arts nobles de quant blanc

Ens consta que una autoritat civil de la Província va cridar dos senyors que firmen amb aquestes primeres síl·labes «El Ca... Si» i el «Pi» els va entregar mil pessetes a cada un perquè fessin campanya dient que el moviment patriòtic era separatista i intervencionista. QUI ENS INFORMA VA VEURE L'ENTREGA I SENTIR LA CONVERSA.

SI CONVE, PARLAREM MES CLAR.

La vida amable

Cansats d'aquell clima calorós de Madrid, que per compensació és gelat a l'hivern, indicant semblant benignitat meteorològica l'ull immens de Felip II, hem sortit fora la vila buscant frescor. El dia abans, en un recó del Teatre Romea, rodejant l'Alemania, altres companys de representació, entre ells el d'Alcanyis-Sur-Mer, portaren al cronista una immensa sensació de «frescor». Deixàrem estadistes i cobleiros, amé el ferm propòsit de sortir de Madrid.

«Pel juliol...» No sabem si el llegidor s'haurà fixat en què la democràcia a l'estiu s'imposa en els afers ferroviaris. És impossible viatjar en primera i segona, que és en les classes que viatgem els periodistes quan paga l'administració. Com l'espai era a compte nostre, per comoditat, amor al poble i economia, anàrem de tercera. El motiu principal era que no hi hagués quarts ni quartsos. Aquest acudit, tret d'un setmanari, l'engegàrem ja a En Bertran i Musitu el dia 8 de setembre de 1905 en el moll de l'Estació de Gavà. En Bertran portava a la butxaca un tord caçat, amagant-lo per a no pagar a Barcelona drets de consums.

On érem? Encaixonats en un vagó de tercera, corrent a través del «graner del món». L'espectacle des de la finestra era superb com mai. Era tant el devassall de blat que es contemplava, que al cronista se li secà la gola com si travessés el Sahara. ¡Oh, la polsina daurada del forment!

Aranjuez es presenta a la nostra vista. Baixem i ens en anem als jardins esplèndids. I quina no és la nostra sorpresa quan veiem assegudes a l'herba la Raquel Meller i la Maria Esparza. Conegut d'elles el nostre sentimentalisme artístic, ens ofereixen com a pre-

ludi de l'esmorzar una sessió plàstica adequada al lloc. Són les deu; l'apet és a les dotze en una xamosa cassetja; tenim dugues hores de temps. Encicats: Raquel, Raquell, Raquel, Raquel. Aquí només hi manca En Costa i Déu i el simpàtic mestre Elvél Borrull.

L'Esparza, tenint per fons un aspecte floral dels pintats per En Tiago, balla l'una i l'altra o «x» no ho recordem bé—valenciana. Senz'lament escultural i quina gràcia més formosa!

La Raquel ens interrompé, posada al costat d'una cascata versallesca. Anava a iniciar un cant. La Esparza se li posà a la dreta. Nostres restarem boca-badats davant l'hellenisme del quadre. La Raquel, en obsequi nostre, va cantar la cançó del «Ramón», i sortiren el «Triano», la «maison», el «simón» i altres romanços. Deprés entonà el «couplet» de «El Liberal» i en altre verb que l'usual, anomenà publicacions vitandes. Per Déu, Raquel, no ens pots de mal humor!

I les dances i els cants seguien i la grandesa del lloc ens captiva. Un senyor desconegut, el nom del qual no preguntarem, vell, calvo, de jaqué impecable, lentes de conxa, afeïtat de fresc, amic de los «sobresos», incolor de faç, ens acompanyà. Asseguts com els alarbs ens comunicarem els nostres sentiments i tractarem somnis per un poble gran. Com descriure-us, llegidors, l'esmorzar que seguí? N'hi ha prou amb dir-vos que fou un berenar decent i que amb la seva presència ens honorà un home que responia al nom d'Ambrós, més alt que el ciutadà del jaqué.

Quan sortíem de la casa era fosc ja. Volguérem fer una frase digna d'en Pep Gil i la disparàrem:

—I que en va ésser de gamarús en Martínez Ruiz quan des d'aquí evocava el llamp que deixondís les consciències de bronze!

Una ovació coronà la nostra eloqüent oració lapidària. Puja'm tots a un auto i correu'rem brinzents per la carretera. Passat Valdemoro baixarem del carruatge, perquè volíem caminar per fer la digestió.

La nostra ànima bohèmia es trobà bé en la solietat de la nit. La vida és bella i amable. A la claror d'un llum de ganxo escrivim aquestes quantilletes. A l'hostal que ens hostatgem degué també embrutar paper Cervantes. Volíem terminar aquestes ratlles per a començar un llibre que es titularà així: «Yo y el manco de Lepanto».

Juli CANVI

Pinto, 17-VII-17.

La desfeta

El senyor Dato la veu aproximar-se irremediablement; els seus ulls tèrbols d'insomni i la febre precursora de l'agonia li fan obir aquelles paraules misterioses: Mane, Thecel, Fares; això és: ja tot se t'acaba.

Ja s'acaba el regne del despotisme i de la tirania, ja s'acaba aqueix règim de fioció enervant que ens ha fet ser un espectacle irrisori davant Europa, ja s'acaba l'orgia i la banalitat.

El senyor Dato ja s'estremeix en convulsions simptomàtiques; i, no obstant, lluny de preparar-se a una bona mort, cerca encara el mantig de la insidia, i, ment, així dit amb cruïra: ment! Ment quan diu que En Cambó en cert article que havia enviat a «El Debate», proposa la formació d'un Govern de concentració per abans del dia 19. Això és absolutament fals, com ja sab tot Barcelona; apellem no sols a la nostra veritat, sinó al testimoni dels ciutadans.

I tot mentint, insisteix encara el senyor Dato, amb una inconsciència patològica, en dir-nos sediciosos. Sedició és la nostra actitud nobilíssima, a cara oberta; sediciosa una Assembla de vers representants del poble, que no han sabut avenir-se mai amb les baixes maquinacions; sedició un poble que proclama el seu dret a la vida.

Però és en va. Mane, Thecel, Fares: ja tot se t'acaba. Els convencionalismes resisteixen altres convencionalismes, i fins poden, durant cert temps, entrebancar l'empenta de l'onada renovadora; mes, en definitiva, la vida triomfa de la mort.

El senyor Dato fa la viu-viu en les últimes resquícies de les coses mortes. Pobre vermell que és a punt de morir d'inanició!

Aqueix és el seu diagnòstic: anèmia fòbica.

NOTICIES DE BARCELONA

Donat l'èxit assolit pel nostre actiu corresponent a Barcelona amb la seva societat de l'altre dia la repreneu avui amb el següent material:

Abir a Barcelona va fer un dia d'es-

La victòria és absolutament segura, amb aquestes condicions:

Que no sigueu crèduls de les coses que es diuen a cau d'orella. - Que el vostre entusiasme sigui depurat pel seny, la qual cosa el farà més fort, més durable, i més orgànic.

Que cadascú estigui al lloc i en l'actuació que se li comandi autoritzadament. - En una paraula, que acrediteu posseir les dugues virtuts tradicionals de Catalunya: el seny i el coratge.

tiu que si l'haguéssim tingut pel gener ens n'hauríem pogut ben alabar. En canvi pel gener feia tan fret que ara el tinguéssim! Anomalies del temps!

La S. A. Construccions i Paviments (Pelayo, 1), efectua obres en formigó armat. Dona immillorables garanties i nombroses referències i facilitats al pagar, tractant-se de construccions d'importància.

El record de la popularitat d'una marca l'ha batut indubtablement la Companyia ZEOLIAN amb sa acreditadíssima PIANOLA.

Tothom sab el que és una PIANOLA. Els noms dels altres aparells, els desconex; i si se li descriuen gràficament, quan ho comprenen exclamen espontàniament:

—Ah, sí, una PIANOLA!!

Aquesta popularitat s'adquireix solament quan es tracta d'un aparell tan complet, original i artístic com la PIANOLA. El seu nom és tan conegut que el vulgus l'adjudica a tots els aparells similars, com si PIANOLA fos el nom genèric de tots ells. Amb tot, cap aparell es pot anomenar PIANOLA més que els fabricats per THE ZEOLIAN Co. que es venen en la casa PAUL IZABAL, del Passeig d'Gràcia, 35. Tel. 1890-A.

Es diu en els centres polítics que ahir, en un determinat cafè, va haver-hi una qüestió personal entre un lector del «Dia Gráfico» i un del «A. B. C». Sembla que la cosa vingué d'una mirallada dispectiva que el primer donà al segon, contestada pel segon amb una altra. Entre ells que presenciaven l'incident es deia que tots dos tenien raó. Realment certes coses no s'han de fer en públic.

-Vanos Cardús Portaferrissa, 10. Cubiertas y tejados

Obert 1.º de juliol :: Pisos amoblats - R.E.F.E.C.T.O.R.I.U.M - 20 dinars diaris a la Catalana PREU 4 PESSETES

Els còlics durant el deslletament de les criatures, i en el període de la dentició, es curen amb l'Elisir Estomacal de Saiz de Carlos.

El tema preferent en els llocs on es reuneixen polítics, la desesperació dels dististes davant la fallida del truc de la neutralitat, tan car al senyor Dato.

Avui, a Catalunya, tothom és neutral, en el bon sentit de la paraula. Fora els dististes, gairebé ningú s'ocupa de les filles ni de fòbies relacionades amb la guerra. El truc d'En Dato ja no reïx. I això fa que els idonis estiguin tots enquistats per haver desaparegut l'única raó d'ésser del pobre estadista del cold-cream, ara estrafal·lament enrevessinat.

LO DEL DIA

Mal informado

El presidente del Consejo dedicó ayer algunas palabras al artículo del señor Cambó, que la censura no nos dejó publicar.

Con inusitada energía rechazó el señor Dato la solución que—según dijo el propio presidente—propone el candidato regionalista: un Gobierno de concentración.

No podemos—no nos dejaría la censura—ni insinuar siquiera lo que el señor Cambó dice; pero, desde luego, reputamos lícito negar un falso supuesto a él atribuido. Y ese supuesto inexacto es el contenido en las palabras del presidente del Consejo. Indudablemente, le han informado mal; y para que se convenza de ello le hemos remitido

en pruebas, un ejemplar del citado artículo.

Consta, pues, que el señor Cambó no ha abogado por un Gabinete de concentración, como término y remedio de las cuestiones políticas de actualidad, ni en su artículo hay una frase ni una palabra que siquiera aluda a ese intento.

En cuanto a la unión actual de los señores Cambó, Alvarez y Lerroux, ya hemos dicho que nos parece sospechosa. En esto, pues, estamos conformes con el señor Dato. Pero ello no justifica la política seguida por el Gobierno en este asunto, política que reputamos torpe y peligrosa.

(Da «El Debate»).

Locals

El dia 14 d'agost es clou el termini del concurs obert pel nostre Ajuntament per a premiar la més documentada «Historia de Sitges». Formen el jurat qualificadors els setyors següents: Don Francesc Carreras Candi, president; don Daniel Girona i don Ramón de Alsós, vocals, i don Caudi Omar i Barrera, secretari.

A estiuejar a Barcelona

El governador civil va comunicar ahir als periodistes que havien arribat els regiments d'infanteria de Wad-Ras, Gafija i Covadonga.

També ha arribat el creuer «Reina Regente».

En Bertran i Musitu

S'assegura que nostre eminent director, En Bertran i Musitu, per tal de lliurar-se de l'aproximació dels agents de vigilància, ha concentrat en la famosa guarderia que porta al trau de l'americana una dosi potent de cloroform, perquè amb les seves emanacions anestesii els indicats individus, mal que provini d'atancar's-hi.

El nostre benvolgut amic el diputat En Josep Bertran i Musitu, acusat de certes accions criminals, va sortir ahir en automòbil vers direccions inconegudes.

Els agents de policia que continuament el segueixen, davant la rapidesa de l'automòbil, varen adoptar un sistema verament enginyós: pujar a un tramvia!

Telegrames

¿Qué passa a Bilbao?

Bilbao, 17, a les 19'1. En una re... (Censura) celebrada a... (Censura) els... (Censura) de tots els matisos han acordat... (Censura).

A la ria s'ha pescat un llobarro d'un tamany extraordinari que destruïa totes les anguies, amb gran desesperació dels gourmets, privats de regalar-se amb tan deliciós peix.

Autonomia és l'acord al qual més amunt... (Censura).

Nota.—Aquest és l'únic original que hem enviat a la censura. Però si això segueix així acabarem per no enviar-n'hi cap.

Parla En Clemenceau

París, 16, 3'50 tarda. Interrogat M. Clemenceau sobre els afers d'Espanya, ha dit que considera la situació molt greu, i que tant si es fa com si no es fa l'Assemblea del 19, de governament de M. Da-

to va s'en aller chez Pistrans.

Aquestes declaracions han produït enorme sensació. La censura francesa ha ratllat la darrera frase per creure que són paraules alemanyes.—Dupont.

Las Diputaciones vascoravaras

La unión es fuerza

Nos cabe la satisfacción de asegurar que las tres Diputaciones hermanas están identificadas en el propósito de recabar por todos los medios legales la reintegración de la autonomía vasca; y estamos bien persuadidos del gozo intenso con que el pueblo euskaldun ha de recibir tan grata y patriótica noticia.

Es más. En el seno de cada una de nuestras Corporaciones provinciales reina la más perfecta unanimidad. En este respecto, a pesar de la diversidad de opiniones políticas de los miembros que las integran, armonía y concordancia que son fiel reflejo del sentir general y unánime del país en este punto trascendentalísimo.

En cuanto los políticos de oficio perciben del importante movimiento iniciado, mejor dicho, acentuado, en el país vasco, y vean el celo y el interés en traducir, encarnar y llevar a la realidad las justas y nobilísimas aspiraciones del pueblo que tienen el honor de representar, en circunstancias verdaderamente históricas, echarán mano de los recursos, en que tan fecundos son, para poner en práctica el tan antiguo y eficaz lema «divide y vencerás». Quien será capaz de indicar, ni concebir siquiera, las mil y una tretas a que han de apelar los bien avenidos con la política de intrigas y corrillos, siempre de espaldas a los intereses supremos de la nación, para sembrar entre nosotros la discordia y fomentar recelos y suspicacias ante las demás regiones?

Pero convencidos nosotros de que no es posible dar cima a ninguna empresa de verdadera importancia sin topar en el camino con abrojos y espinas, dispuestos y preparados estamos a afrontar todo género de dificultades y obstáculos, y prevenimos al país a recibir con desprecio y desdeñ cuanto en tal sentido se pueda idar.

Nuestras Diputaciones, identificadas con el sentir del país y comprometidas del derecho que nos asiste y de la obligación que a ellas les incumbe de velar por el bien de Euskal-Erria, harán uso de cuantos recursos hay dentro de la ley para reafirmar la personalidad vasca, para pedir la autonomía, que no es gracia ni merced, sino facultad nativa de todo Municipio y toda región, consagrada en nuestro país por la Historia, por las leyes y la tradición. Pero saben las Diputaciones y sabe el país, que unidos todos ante el ara santa de las libertades patrias somos invencibles, y que sólo han de pensar en perturbaciones y conflictos de orden público, los interesados en nuestro fracaso.

Las Corporaciones hermanas se reunirán el lunes próximo en la capital de Alava o en la de Navarra, y de esta importante reunión surgirán seguramente acuerdos patrióticos que acaso marquen el comienzo de una nueva era, el descauaje del ominoso centralismo que tiene aherrajadas a las en otro tiempo libres regiones españolas.

Ni separatismo ni revolución. Legalidad y autonomía es la divisa de las dignísimas y celosas Diputaciones vascas; y con ella en alto, y rodeadas y apoyadas por todo el pueblo euskaldun, acometerán animosas la nobilísima empresa de la reconstitución patria, sin reparar en dificultades y sinsabores.

Todos los vascos, sin distinción de matices y preferencias, están al lado de sus ilustres representantes, aplaudiendo sus iniciativas y otorgándoles su más resuelto apoyo.

La unión es fuerza, y el derecho y la justicia, aunque en lo humano sufran eclipses más o menos largos, acaban siempre por triunfar.

Nosotros, pues, pueblo amante de su libertad más que ninguno, asistidos del derecho y unidos todos, estamos llamados a escribir en la historia patria la página por la que ha suspirado Euskal-Erria durante casi un siglo.—R.

(Del «Diario Vasco».)

QUI TINGUI TOS

que prengui l'antiga i acreditada PASTA PECTORAL, balsàmica, expectorant, demulcent i calmant de la TOS. Antiga preparació del Dr. ANDREU. Fórmula publicada.

Demani a les farmàcies

Els incapacitats

Diu «Heraldo de Aragón»:
«Cada dia que passa queda més de manifest la incapacitat de los viejos hombres de gobierno para acometer y solucionar los grandes problemas nacionales».

La realitat evidencia que son unos inadaptados. El alma española ha sufrido una hondísima transformació en poco tiempo. Dijo alguien que el alma de los hombres cambia todos los dias y el alma de los pueblos cambia con más rapidez aún.

Debe ser cierto. La España de hoy no se parece en nada a la España de hace mes y medio justo. Todo lo que entonces dormía se ha puesto súbitamente en pie. Todo lo que entonces no palpitaba, palpita ahora con ímpetu de vida nueva.

Y se quiere que este organismo, renovado interiormente como por arte de alfiler, conserve su antigua cabeza.

Loco empeño. Cambiará también de cabeza, con o contra la voluntad de los que ejercen la función directriz.

No lo ven, no quieren verlo; pero es así y no puede ser de otra manera. Esto mismo indica que los gobernantes de hoy son incompatibles con las necesidades del momento español. Ven que en ellos se cumple la sentencia inexorable del pensador latino «renovarse o morir» y prefieren la muerte a la renovación. Ni siquiera la prefieren. La aceptan como algo fatal e irremediable. Esperan como el avestruz, que ante la inminencia del peligro, se inmoviliza con la cabeza oculta bajo el ala.

Y es que el hábito del error les ha impuesto carácter. Son como han sido y como no pueden dejar de ser.

Hay una especie de enfermos crónicos que solamente pueden respirar atmósferas viciadas. El aire puro los mata irremediablemente. Igual estos hombres desdichados.

Por el bien de España y por su propio bien quizá, por el interés de algo a que juraron respeto fiel, hay que aconsejarles que se desplacen voluntariamente y que les dejen puesto a otros hombres que tengan más cierta visión de la realidad circunstante.

Pero pronto, pronto. Porque en estas transformaciones del alma popular cada minuto suele ser un siglo. Lo mismo para conjurar las tormentas que para desencadenarlas.

Paralelismo fatal

«Mientras en la villa y corte se revuelven los políticos liberales en luchas de encrucijada y de epistolario verdaderamente ridículas—siquiera todos los interesados blasonen de amor patrio y adhesión al ideal y albeza de miras,—en Cataluña todos los parlamentarios han depuesto sus características doctrinales para converger a un trascendentalísimo movimiento de unión que puede alcanzar consecuencias realmente graves».

Este es un aspecto interesantísimo. La política es en Cataluña una cosa tan distinta de lo que es en el resto de España, que incluso quienes dentro de ella actúan como afiliados a los viejos gremios políticos saben obrar con mayor independencia, con más firme entereza. La disciplina de los partidos turnantes allí se alija tanto como es menester para que con ella no sufra la dignidad de las masas ciudadanas. He aquí una nota de color, de virtud política, de altivez...

En segundo lugar, la Asamblea viene a significar una reacción en medio del desahujado imperante. Por poca de que se deposite en la eficacia del Parlamento, es evidente que ha de reconocerse un mérito: el de la publicidad, el de la divulgación de aquellos estados de espíritu y enfermedades y remedios de que actualmente nadie sabe una palabra por vía directa y fidedigna, siquiera todos supongan y teman tremendas realidades sociales.

No queremos hacer hincapié en esta tenebrosa cuestión; baste consignar la coincidencia de fecha en esos dos actos colectivos. Cada uno de ellos responde a un concepto de la política. Y el paralelismo es, ciertamente, fatal para el que tuvo lugar en Madrid.

Porque de él se infiere que casi toda la política peninsular gira en torno a personalismos raquíticos y menudos. Tan sólo los políticos catalanes saben eximirse de ese vicio tradicional y agruparse a la sombra de un ideal objetivo. Y esto es consolador en alto grado.

Del «Diario de Galicia»:

El pleito catalanista

«El Estado español, sometido a un régimen absurdo, es un conjunto de ficciones y contra ellas va principalmente la acción de los catalanistas, que quieren para Cataluña, como parte del resto de España, un régimen descentralizador que permita a cada una de las regiones peninsulares desarrollar libremente sus energías aportando al acervo nacional el fruto de sus avances progresivos».

Y preciso es reconocer que los políticos catalanes, inteligentes, activos, con una educación ciudadana superior a la

que existe en la mayor parte del país, son los más indicados para ponerle a la cabeza de un movimiento nacional que exija la transformación de los podridos organismos existentes y una depuración en nuestras costumbres políticas que convierta a España, un aduar morisco, en una nación civilizada».

Del «Diario de Galicia»:

Espectacles de Barcelona

TEATRE TIVOLI

Avui, dimarts, veïmouth popular, «Serafin el Pinturer», dos actes. Nit, a dos quarts de deu. Primer: «Maruxa», dos actes. Segon: «Juegos malabares». Entrada, 60 cèntims.

TEATRE NOVELTATS

Gran Companyia Internacional de Varsovia. PASTORA IMPERIO. Llançament: El dissabte, 21 de juliol 1917.

TEATRE COMIC

Gran companyia de sarsuela i opereta. Avui, a dos quarts de deu de la nit, «Ram pescar novio». Segon: Exit orléans.

EL SEÑOR PANDOLFO

El divendres, dia 20, indigesta artística. Es troba a Barcelona de la òpera en un acte.

BECQUERIANA

Es despatxa a compadriu.

EDEN CONCERT

Assalto, 18.—Teléfon 3.332. Tots els dies, tarda i nit, excel·lents programes, prenent-hi part l'element diverte.

Mari-Focela

A la nit, festes tabarinesques.

LES MALALTIES

ENCOMANADICES

TENEN EL DOBLE PERILL DE LLUR FÀCIL CONTAGI

RENTAR no és DESINFECTAR. A l'aigua de rentar-se les mans, tirau-hi un raig de FENOL COMELERAN (perfumat), gran desinfectant, sense ésser corrossiu ni verinós, i quedareu lliurats d'encomenau-se ni tifus, ni verola, ni tuberculosi, ni grippe, etc.

DEMANEU-LO EN FARMACIES I CENTRES D'ESPECÍFICS. DIPOSITARIS: J. URIACH Y C^a; MONCADA, 20.

Vendes

15, Plaça Tetuan

Si el teu noi pateix de bronquitis s'afegeix i no es cura, o té una loga tumoral, o té gliculues, pateix de tuberculosi, el Doctor Granit li posarà el sèrum del doctor Escatoides.

Piano magnífic venç per 160 duros. Plaça del Rei, núm. 1, entressol.

Anuncis

Missalger Barcelonès

Escriptori públic

Repartiment de cartes, esquelles, circulars, paquets petits.

S'admeten cartes en llista

Plaça Beat Oriol, 1 del Pi, n.º 10. Teléfon A. 4499.

NOTA: Abonaments per encàrrecs per teléfon de dins i fora de la capital. Demànn-se detalls.

Hernies

(TRENCADEURES) Està comprovat per l'experiència que l'enemic més gran del trenca és l'ús d'un mal bragues que no li conté degudament l'hernia obligant a portar una vida malaltica que s'converteix en constant amenaça contra la existència. L'especialista «Senyor Vives» posa a l'abast de tots el trencats són privilegiats «Bragues Medical» que combat amb gran èxit tan molesta dolencia. El trenca que usa per primera vegada dit aperell experimenta una sensació de benestar i comoditat immanse, obtenint la contenció de sa hernia tan perfecta, que el lliura instantàniament de tot perill, tonificant-li la vegada les parts herniades fins a definitiva curació, mètode que substitueix amb indiscutible ventajosa a la perillosa operació.

TRENCA: Abans d'operar-se ni comprar bragues demostrosos, que posen en perill vostra apreciada salut, veniu a consultar-nos, perquè nostra casa us pot oferir consells de 30 anys d'experimentació en el tractament de tota classe d'hernies, que és la millor garantia que podeu desitjar. Despatx: de 9 a 12 i de 3 a 6.

Mediungesi dies festius: de 9 a 12.

Rambla del Centre, 12 pral. casa «VIVES» (tocant Liceu)

Fàbrica de Flors, Corones i Plantes

Itot lo que's necessita per a fer-les.

Antiga Casa. T. COSTAS. Palla, 13 i 15 pral.

Catarro dels nois

L'Anti-cataral Borbonet, és el veritable específic acreditat per curar en pocs dies la Coqueluche i Bronquitis i tota mena de totes les criatures.

Dipòsits: Farmacia de l'autor: Carders, 44. Doctor An. areu. J. Viladot i Rambla de les Flors, 4.

Quimosina SOLER

Medicament destinat a la curació de les malalties de l'Estómac, dolors del pàidol, dispepsies, males digestions, vòmits i diarreies.

ES TROBA EN LES FARMACIES

—Si la falta a tu cutis tersura, nunca, n'ha, casareu podràs.
—Què he de fer?
—Pues usar Poca Cura y marido enseguida hallarás.

Sabó, 175. Crema, 175. Polvos, 2. —Aigua cutània, 5 ptes. Aigua de Colonia, 275, 4, 7, 12 ptes., segons frasc. Creació de Cortés Germans - Barcelona

LA MILLOR TINTURA PROGRESSIVA

LA FLOR DE ORO

Usant aquesta privilegiada aigua may tindreu cabells blancs ni sereu calvos. El cabell abundant y hermós és el millor atractiu de la dona.

La Flor de Oro
La Flor de Oro
La Flor de Oro
La Flor de Oro
La Flor de Oro
La Flor de Oro
La Flor de Oro
La Flor de Oro
La Flor de Oro
La Flor de Oro
La Flor de Oro

es la millor de totes les tintures per al cabell y la barba; no taca l'cutis ni embruta la roba. Aquesta tintura no conté nítrat de plata, y ab son ús el cabell se conserva sempre fi, brillant y negre. Aquesta tintura s'usa sense necessitat de cap preparació, ni tan sols s'ha de rentar el cabell, ni abans ni després de l'aplicació, aplicant-se ab un petit respall, com si fos bandolina. Usant aquesta aigua's cura la caspa, s'evita la caiguda del cabell, se suavisca, s'augmenta y's perfuma. És tònica, vigorisa les arrels del cabell y evita totes ses malalties. Per aixó s'usa també com a higiènica. conserva'l color primitiu del cabell, ja sigui negre o castany, el color depén de més o menys aplicacions. Aquesta tintura deixa'l cabell tan hermós, que no és possible distingir-lo del natural. si la seva aplicació's fa bé. La aplicació d'aquesta tintura és tan fàcil y còmoda, que un hom mateix pot fer-seho; per lo que, si's vol, la persona més íntima ignora l'artifici. Ab l'ús d'aquesta aigua's curen y eviten les plaques, para la caiguda del cabell y excita'l seu creixement, y com el cabell adquireix nou vigor, may seréu calvos. Aquesta aigua deuen usarla totes les persones que desitgin conservar el cabell hermós y el cap sa. És la única tintura que als cinc minuts de posada permet arregar-se el cabell y no fa mala olor; deu usar-se com al fós bandolina.

Les persones de temperament herpètic deuen precisament usar aquesta aigua, si no volen perjudicar la seva salut, y logran tenir el cap sa y net ab una sola aplicació cada vuit dies; y si a la vegada desitgen tenir el pèl fassiu lo que diu el prospecte que acompanya a la ampolla. De venda: principals perfumeries y drogueries d'Epanya.